

skabt et stærkt Røre, og Truselen om Restancerenten har ikke gjort dette mindre.

Det første fornødne bliver derfor at bevæge den højtærede Indenrigsminister til at skaffe Udveje for en *Forlængelse af Indbetalingsfristen*, indtil det er afgjort, om det skal have sit Forblivende ved den gældende Lov. Saa indtrængende, som jeg kan, beder jeg om, at en saadan Udsættelse besluttet. Det forekommer mig ogsaa, at dette høje Ting med Rette kan bede den højtærede Minister om at skaffe os Tid til i et Udvalg at gennemgaa hele Sagen. Til mit Partis Haab om en Revision, enten paa den ene eller den anden Maade, af Krigsforsikringslovgivningen for Bygninger knytter vi Haabet om en retfærdigere Løsning af yderligere to Forhold, som Krigsskaderne har skabt. De *Ødelæggelser*, som Bothildsen-Nielsen og Brøndum Banderne foretog paa dansk Erhvervsvirksomhed, falder jo efter den gældende Fortolkning af Lovene ind under Erstatningspligten, men kun for saa vidt angaar Skaderne paa Bygninger og Løsøre. De meget betydelige Tab, som er forvoldt Virksomhedernes Drift i den Tid, de har ligget stille, eller medens de har maattet virke i interimistiske Lokaler, har de selv maattet bære. Det kan ikke være rimeligt. Ikke blot har de maattet undgælde paa Samfundets Vegne ved at miste deres Virksomheder, men man følger Spot til Skade ved at overlade til dem selv at betale Tabene. Mange af dem har i dyre Domme maattet skaffe sig nye Maskiner og andet nødvendigt Udstyr ved Import, i Regelen til Priser, som slet ikke kunde forudses ved Ansættelse af Forsikringssummen. I disse Forhold har Staten ofte givet Rollen som den ufølsomme Shylock. Øre for Øre og Krone for Krone har man forlangt, at de skulde betale i Told af de importerede Maskiner. Dette kan vi simpelt hen ikke være bekendt. De fleste af de schalburgterede Virksomheder kom ganske uforskyldt i Ulykke. Nogle blev Ofre, fordi de nægtede at arbejde for Tyskerne. En af dem har sagt til mig, at han er blevet haardere behandlet af det danske Samfund, end om han havde været Værnemager. Han har vel Glæden af en god Samvittighed at stille op over for Sorgen over en ødelagt Forretning, men ogsaa Ærgrelsen over at se Konkurrenterne, som paa anden eller tredje Haand virkede for Værnemagten, nu gaa for fuldt Sving. Men vi kan heller ikke, og her er jeg ved det andet Forhold, være bekendt, at vi stadig lader de bomberamte, som fik hele deres Hjem ødelagt ved det engelske Luftvaabens Angreb paa Gestapohovedkvartererne eller ved det tyske Politis Sprængninger, bære store personlige Tab selv.“

Indenrigsministeren mente ikke, man med Rimelighed kunde paalægge de Grupper af Ejendomsbesiddere, der var